

"Ολοι αὖ εἰκόνας τῆς αἰωνίας ἡδονῆς, τὴν ὁποίαν τὸ Κορράνιον ὑπόσχεται εἰς τοὺς πιστοὺς, παρουσιάζονται ἀθρόως εἰς τὸν νοῦν σας, εἰς τὴν πρώτην θέαν τοῦ Τσαμίου, ζωηραί, φλογεραί, ἀκτινοβολοῦσαι, καὶ σὰς δίδουν στιγμαίαν γλυκυτάτην μέθην, ἣτις ἀφίνει ἐν τῇ καρδίᾳ σας ἀόριστόν τινα τρυφεράν μελαγχολίαν!

Βραχεῖα σύγχυσις τοῦ νοῦ καὶ ταχύς σπινθήρ, διατρέχων τὰς φλέβας, ἰδοὺ ἡ πρώτη αἰσθησις, ἣν δοκιμάζει τις εἰσερχόμενος εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς Κορδύβης!

"Ἄς περιέλθωμεν ἀπὸ νόρθηκος εἰς νόρθηκα παρατηροῦντες τὰ πάντα λεπτομερῶς. Πόση ποικιλία ἐν τῷ κτιρίῳ ἐκείνῳ, τὸ ὁποῖον ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὁμοιόμορφον!

Αἱ ἀναλογίαι τῶν στύλων, τὰ σχέδια τῶν κιονοκράνων, τὰ σχήματα τῶν τόξων ἀλλάζουσι, δυναταί τις νὰ εἴπῃ, εἰς κάθε βῆμα. Τὸ πλεῖστον μέρος τῶν στύλων εἶνε αἰρχαῖοι, ληφθέντες ὑπὸ τῶν ἀράβων ἐκ τῆς βορείου Ἰσπανίας, ἐκ τῆς Γαλλίας, ἐκ τῆς ῥωμαϊκῆς Ἀφρικῆς, λέγεται δὲ ὅτι εἰς τούτων ἀνήκειν εἰς ναόν τινα τοῦ Γιάνου, ἐπὶ τῶν ἑρειπίων τοῦ ὁποῖου κατεσκευάσθη ὁ ναός, ὃν οἱ Ἄραβες κατέστρεψαν διὰ νὰ κτίσουν τὸ τσαμίον.

Ἐπὶ κιονοκράνων τινῶν διακρίνονται ἀκόμη τὰ ἔχνη τῶν σταυρῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν γεγλυμμένοι, καὶ τοὺς ὁποῖους οἱ Ἄραβες ἔθραυσαν διὰ σφυρίων.

Εἰς στύλους τινὰς εἶνε ἐμπεπηγμένα σίδηρα κεκυρτωμένα ἀπὸ τῶν ὁποίων, λέγεται, ὅτι οἱ Ἄραβες ἔδειναν τοὺς Χριστιανούς καὶ ὑπάρχει ἐν, μεταξύ τῶν ἄλλων, ὡς ἡ δημόδης παράδοσις διηγείται, ἀπὸ τὸ ὁποῖον χριστιανός τις ἔμεινε δεινός ἐπὶ πολλὰ ἔτη, κατὰ τὸ χρονικὸν δὲ τοῦτο διάστημα κατώρθωσε διὰ τῶν ὀνύχων νὰ χαραξῇ ἐπὶ τοῦ λίθου ἕνα σταυρόν, τὸν ὁποῖον οἱ ξεναγοὶ δεικνύουσι μὲ μεγάλην εὐλάβειαν.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΑΥΤΟΔΙΚΙΑ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ

Α'

Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς ἀφότου ὁ σύζυγός μου μ' ἔφερον εἰς τὴν πατρίδα μου, ἐν τῇ δυτικῇ Ἀμερικῇ, ὅπου ἄλλοτε ἐπὶ τινα ἔτη κατὰ συνέχειαν, ἐξῆσκει τὸ ἐπαγγελματῆς ἱατροῦ.

Ἐξῶμεν εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Κιγκινάτι εὐχαριστημένοι καὶ εὐτυχεῖς, ἔχοντες ὡς ὀχύρωμα ἐναντίον τοῦ θορύβου καὶ τοῦ κονοροῦ τῆς πόλεως ταύτης πυκνοτάτους κήπους.

Ἐπειδὴ ὠμίλου κακῶς τὴν γλώσσαν τοῦ τόπου, εἴμεθα ἠναγκασμένοι, ὁ σύζυγός μου καὶ ἐγώ, ν' ἀποφεύγωμεν τὰς σχέσεις μὲ τὸν ἔξω κόσμον· πρὸς ἄκραν μου ὅμως εὐχαριστήσιν δὲν ἤργησα νὰ παρατηρήσω, ὅτι οἱ γείτονές μου ὠμίλου τὴν γερμανικὴν. Ἐσχετίστημεν καὶ ὅπως τινὰ τῶν συμφορόντων μου συνεταυτίζοντο, ἡ γνωριμία μου, προελθοῦσα ἐξ ἀρχῆς ἐνεκα τούτων, ἐγένε κατόπιν ζωηροτάτη.

Οἱ γείτονές μου ἐκαλοῦντο Ροβέρτος καὶ Ζέννη Λεύτων. Ἡ Ζέννη Λεύτων δὲν ἦτο εὐμορφος, οὔτε ὀξύνου, ἀλλ' ἡ ἀγαθότης τῆς καρδίας της καὶ ὁ εὐθυμὸς της χαρακτήρ μ' ἔκαμε νὰ μεταβάλλω καθόλου τὴν περὶ τῆς καρδίας τῶν Ἀμερικανίδων γνώμην μου. Ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι ὅμως, ἕκαστον κίνημα τοῦ σώματός της καὶ ἡ ἀπαράμιλλος ἀπαθεία της, ἦν κατ' ἀρχὰς ἐξελάμβανον διὰ ψυχρότητα, καθ' ὅλα συνεφώνουν μὲ τὰς περὶ Ἀμερικανίδων ἰδέας μου.

Ὁ σύζυγός της ἦτο εὐμορφος, ζωηρός, ὀλίγον ὅμως ἀπότομος, παιδείας οὐχὶ τῆς τυχοῦσης καὶ σπανίας ἐραστηριότητος. Οἱ κομψοὶ τρόποι του ἤθελον ἐκληφθῆ εὐκόλως ὡς ἐπι-

τετηδευμένοι παρ' ἐκείνου, ὅστις δὲν τὸν ἐγνώριζε καλῶς.

Ὁ γάμος τῶν ἡδύνατο νὰ θεωρηθῆ καθ' ὅλα εὐτυχῆς, ἂν καὶ ἐτελέσθη ὑπὸ εἰωνούς πολὺ δυσάρεστους. Κατὰ τὴν γνώμην τῶν συγγενῶν του, ὁ Λεύτων δὲν ἔπρεπε νὰ νυμφευθῆ τὴν Ζέννην ὡς πτωχὴν καὶ ἀσημάντου καταγωγῆς. Μολονότι δὲ φύσει ἦτο μᾶλλον ἐνδοτικός, ὁ ἔρωσ του ὅμως τῷ ἐνέπνευσε θάρρος καὶ μίαν τῶν ἡμερῶν παρουσίασε τὴν Ζέννην εἰς τοὺς γονεῖς του ὡς μέλλουσαν σύζυγόν του.

Ἡ μήτηρ του, γυνὴ ἡπίου χαρακτήρος καὶ ἀδύνατος, ἤθελε τὴν δεχθῆ προθύμως ὡς θυγατέρα της, ἂν δὲν ἐφοβείτο ν' ἀντιταχθῆ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ συζύγου της.

Οὗτος δὲ πλουσιώτατος, ἔχων μεγίστην πολιτικὴν ἐπιρροὴν καὶ ἄκρως τιμώμενος διὰ τὰ μεγάλα του προτερήματα, ἐδέχθη τὴν Ζέννην ψυχρότατα καὶ τὴν ἀπεχαιρέτισε μὲ τρόπον τρανῶς ἐμφαίνοντα ὅτι δὲν ἐπεθύμει νὰ διατηρήσῃ περαιτέρω σχέσεις.

Οἱ μελλονόμενοι μετὰ λύπης καὶ ψυχικοῦ πόνου ἐγκατέλειπον τὸν ἄκαρδον αὐτὸν ἄνθρωπον.

Ἐὰν δὲ ποτε τὸ μέτωπόν της ἐσκίαζον δυσάρεστοι λογισμοί, ὁ ἔρωσ τοῦ Ροβέρτου τοὺς ἀπέδιωκε πάντοτε. Ἡ Ζέννη ἀφ' ἑτέρου, διὰ τῆς ἀπεριορίστου ἀφοσιώσεώς της, ἀδρῶς ἀντήμειβε τὸν ἄνθρωπον, ἣτις δι' αὐτὴν ἐθυσίασε πλοῦτον, ἀγάπην γονέων καὶ οὐδέποτε ἐθεώρησε τὸ τοιοῦτον ὡς θυσίαν ἐκ μέρους του. Ὁ μὲν ἦτο τὸ πᾶν διὰ τὸν δὲ καὶ, κατὰ συνέπειαν, ἦσαν εὐτυχεῖς.

Ὁ Ροβέρτος Λεύτων ἦτο δικαστής. Ἐνῶ οὗτος, ἐκκληρῶν τὸ καθῆκόν του, ὑπερήσπιζε τὸ δίκαιον τῶν ἀδυνάτων καὶ ἐξεφώνει λαμπροὺς λόγους, ἡ Ζέννη ἡσύχως καὶ μετὰ φρονήσεως διηύθυνε τὴν χαριστάτην οἰκίαν της.

Συνήθως συνηρχόμεθα τὴν ἐσπέραν ἢ εἰς τὸν κῆπὸν μου ἢ εἰς τὸν ἰδικὸν τῶν· οὕτω δὲ μᾶς παρουσιάζετο ἡ εὐκαιρία νὰ προμηθεύωμεν εἰς τοὺς κεκηνηκότας ἀπὸ τὴν ἐκτέλεισιν τῶν καθηκόντων τῶν συζύγου μας ὅλα τὰ θέλητρα τῆς οἰκιακῆς εὐδαιμονίας· συγὰ δὲ μάλιστα ἐπὶ ὀκλήρους ὥρας ἐφλυαροῦμεν μὲ παιδικὴν ἀφροντισίαν.

Πάντα ὅμως ταῦτα ὤφειλον νὰ μεταβληθῶσιν.

Ἐἶχμεν ἤδη παρατηρήσει ὅτι ὁ Λεύτων ἐπέστρεφεν ἐνίοτε ἐν τῇ οἰκίᾳ του σκυθρωπὸς καὶ κακῶς διαταθειμένος· μίαν μάλιστα ἡμέραν ἀνήγγειλε μετὰ φρίκης εἰς τὸν σύζυγόν μου, ὅτι ὁ πατήρ του, ὅστις διέμενε πάντοτε ἐν τῇ δυτικῇ Ἀμερικῇ, ἐπέμενε νὰ διαζευχθῆ τὴν Ζέννην καὶ νὰ νυμφευθῆ ἄλλην πλουσίαν καὶ ὠραίαν γυναῖκα, αἱ κοινωνικαὶ σχέσεις τῆς ὁποίας ἤθελον τῷ παράσχει λαμπρὸν μέλλον.

Ἡ Ζέννη, ἐννοεῖται, οὐδὲν τῶν τοιούτων ἤκουεν· ὁ Ροβέρτος μάλιστα τῇ ἐδείκνυεν ἕκτοτε ἔτι περισσοτέρην ἀγάπην καὶ ἀγαθότητα.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐχρειάσθη εἰς τὸν Λεύτωνα νὰ κάμῃ μικρὸν ταξείδιον. Ἐνῶ ἡ Ζέννη προητοίμαζε τὴν ἀποσκευὴν του, ἐγὼ ἐκαθήμην εἰς τὴν ὠραίαν τῆς ὑποδοχῆς της αἴθουσαν, ἡ θύρα τῆς ὁποίας ἔφερον εἰς τὸν κῆπον· εἶχε σχεδὸν τὰ πάντα τοποθετημένα, ὅτε μ' ἔκραξαν ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἔμμενον ἔξω μικρὰ τινα μόνον πράγματα καὶ ἐν πολυκροτον.

Μετὰ τινα καιρόν, ἐνῶ εὐρισκόμην εἰς τὸν κῆπὸν μου μετὰ τὸ γεῦμα, ἤκουσα τὴν Νέλλη — οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ μαύρη ὑπηρέτρια τῶν Λεύτων — ἀναγγέλλουσαν τῷ κυρίῳ της τὴν ἀφίξιν κυρίου τινὸς Ράλφ Λεύτων. Ἐγνώριζον ὅτι οὗτος ἦτο ὁ ἐξάδελφος τοῦ Ροβέρτου καὶ ἤκουσα νὰ τὸν λέγουσιν εἰς ἄκρον ἀπότομον καὶ ἀσπλαγχνον. Ἐντὸς ὀλίγου καιροῦ, μεταξύ τούτου καὶ τοῦ Λεύτων συνήφθη ἐμπαθέστατος διάλογος. Διὰ νὰ μὴ φανῶ ἀδιάκριτος, εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, καθότι ἀπὸ τὸν κῆπον ἠδυνάμην νὰ ἀκούω καὶ τὴν παραμικρὰν λέξιν. Δὲν εἶχον διέλθει τὸ κατώφλιον, ὅτε ἠκουσα τὴν φωνὴν τῆς Ζέννης ἡχηροτέρην παρὰ ποτε.

— Πᾶσα λέξις σας, ἡ παρουσία σας αὐτή, εἶναι δι' ἐμὲ ὕβρις, ἔλεγεν αὕτη.

Περισσότερον δὲν ἤκουσα, ὡς εὐρισκομένη ἦεν εἰς τὸ δωμάτιον αἴφνης ὁμῶς ἀντήχησε πυροβολισμός.

Ταχύτερα συλλογισμοῦ, ὄρμησα πρὸς τὴν κιγκλιωτὴν θύραν, τὴν ἐνοῦσαν τοὺς δύο κήπους.

Καὶ μέχρι σήμερον ἀκόμη, ὡς ἐν ὄνειρῳ, ἀκούω τὸν γνωστὸν δοῦπον τῶν πετάλων καὶ τὸν χρεμετισμὸν τοῦ ἵππου τοῦ συζύγου μου, καὶ νομίζω ὅτι ἐπακουμβῶ εἰς τὰς κιγκλιδας τοῦ χωρίσματος.

Ὅ,τι εἶδον μ' ἔκαμε νὰ ὀπισθοχωρήσω ἔντρομος. Ἐπὶ τῆς χλόης ἔκειτο ἐκτάδην ὁ ἀγνωστος κύριος βήματά τινα δὲ μακρὰν αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς κλίμακος τῆς ἀγούσης εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ἴστατο ἡ Ζένη. Ἀκόμη καὶ τότε ἐμφανίζεται αὕτη πρὸ τῶν ὀμμάτων μου κρατοῦσα εἰς τὴν μίαν τῆς χεῖρα τὸ καπνίζον ἐπι πολύκροτον, τὴν δὲ ἄλλην θέτουσα ἐπὶ τῆς βοστρυχώδους κεφαλῆς τοῦ συζύγου τῆς. Ὑπὸ ἀπελπισίας κατακυριευθεὶς εἶχε πέσει οὗτος πρὸ τῶν γονάτων τῆς κρύπτων τὸ πρόσωπόν του διὰ τῶν φορεμάτων τῆς. Ἐν τούτοις ἡ Ζένη, ἰδοῦσά με, ἐστράφη πρὸς με, ρίψασα συγχρόνως εἰς τινα ἀπόστασιν τὸ πολύκροτον.

Τὸ πρόσωπόν τῆς ἐκαλύφθη ὑπὸ θανασιμου ὠχρότητος μὲ ἐθεώρει δὲ ψυχρῶς καὶ ἀγρίως. Οἱ χαρακτῆρες τῆς μορφῆς τῆς ἀπώλεσαν πᾶσαν ἐκφρασιν ἴστατο δὲ ὡς ἀπολιθωθείσα. Τί δὲ πλέον ;... "Α ! ὄχι βέβαια· πρέπει ν' ἀπατώμαι, διότι δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῆ εὐχαριστήσις τὸ αἶσθημα τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται ὁ φονεὺς πρὸ τῆς θεᾶς τοῦ θύματος του. Ἡ διανοιά μου ἐταράσσεται, ἡ ἀναπνοή μου ἐπιέζεται, ἡσθάνομαι λιποθυμίαν. Εἰς ταιαύτην κατάστασιν μ' εὔρεν ὁ σύζυγός μου, ὅτε ἐξῆλθεν εἰς τὸν κῆπον.

Ὡς δὲ ἔμαθον κατόπιν, παρασχών μου ἐν τάχει τὴν ἀπαιτουμένην βοήθειαν, ἔδραμεν ἐπάνω.

Ὁ Ράλφ Λεύτων δὲν ἦτο φονευμένος, ἀλλ' ἀ πληγωμένος.

Εἰς τὴν ἰδίαν ἐκείνης οἰκίαν, ἣτις ἠθέλησε νὰ τὸν φονεύσῃ, εὔρεν ἀμέσως βοήθειαν καὶ ἀνάπαυσιν ὁ σύζυγός μου ἐκ τούτου ὀρμώμενος καθυσύχασε τὸν ἀπέλπιδα Λεύτωνα ἐγγυώμενος τὴν τελείαν θεραπείαν του. Ἡ Ζένη, κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέρην ἔσχεν ἐκτεταμένην συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ συζύγου τῆς καί, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἰδίας τῆς ὁμολογίας, συνελήφθη αὐθημερόν.

Ὁ Ροβέρτος Λεύτων εὐρίσκειτο σχεδὸν εἰς κατάστασιν παραφροσύνης.

Τὸν ἐβασάνιζε πρὸ πάντων πικρὸν αἶσθημα, ὅτε ἐσκέπτετο ὅτι τὸ ὄνομά του ἠτιμάσθη, καὶ ἀγρίως ἀπέφευγε πάντας καὶ ἡμᾶς αὐτούς. οὗς ἐθεώρει ὡς τοὺς καλλιτέρους καὶ εἰλικρινεστέρους τῶν φίλων του.

"Ὅτε τὴν ἐπαύριον ἔφερα ὀροσιτικὸν τι ποτὸν διὰ τὸν ἀσθενῆ, εἰς τὸν προθάλαμον ἀπήνησα τὸν Ροβέρτον. Οὗτος ὁμῶς δὲν ἦτο πλέον ὁ Λεύτων, ἀλλ' ἡ σιὰ του. Μ' ἔσφιξε τὴν χεῖρα σιωπηλῶς καὶ ἀπῆλθεν ἀφήσας με ἐκπληκτον. Ἰδοῦ, λοιπόν, τί δυστυχίας ἔχει αὐτὸς ὁ κόσμος, εἰς τὸν ὁποῖον μέχρι τοῦδε ἤμην τόσον εὐτυχῆς ! Δυστυχίας, αἰτίαι εἰς μερικὰς στιγμὰς μεταβάλλον νέον, πλήρη ζωῆς ἄνδρα, εἰς ἀντικείμενον θλίψεως καὶ παραφροσύνης. Πρόξενος δὲ τῆς δυστυχίας του ἦτο αὐτὴ ἐκείνη ἡ γυνή, ἣτις τῷ ὄψελε τὰ πάντα καὶ τὴν ὁποίαν τότε ὁ Ροβέρτος ἠγάπα, πολὺ πιθανόν, πλείοτερον ἢ πρῖν.

Καὶ δὲν ἐργάτευε μόνον αὐτόν. Τάχα ἡ Νέλλη, ἣτις περιποιεῖτο τὸν ἀσθενῆ καὶ οὕτω εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν σχεδὸν ἀκαταπαύστως, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαπραχθέντος ἐγκλήματος, δὲν ἔχυνε ἄφθονα δάκρυα ὅτε ὠμίλει περὶ ἐκείνης, ἣτις ἐγένετο ἔνοχος ;

Ὁ σύζυγός μου αὐτὸς ὠμίλει ἐπίσης ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου πάθους περὶ τῆς γυναικός, ἣτις μὲ ταιούτων φρικώδη τρόπον ὑπερησπίζε τὴν τιμὴν τῆς.

Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι τότε μόνον ἐφαινόμην ἔχουσα ἄλλα αἰσθήματα.

Δι' ἐμὲ τὴν Γερμανίδα, ἡ ὅλως ἀμερικανικὴ αὕτη πράξις

ἦτο ἀκατανόητος, καὶ ἠδύνατον νὰ συνειθίσω εἰς αὐτήν. Ὅσον καὶ ἂν μοι ἦτο προσφιλές ἡ Ζένη, δὲν κατώρθουν νὰ ἐπιδοκιμάσω παρομοίαν ἄμυναν.

*
*

Παρήλθον ἐβδομάδες τινές.

Ἡ ἀνάβρωσις τοῦ Ράλφ ἐπροχώρει βραδέως. Ἄμα ἔπαυσε νὰ παραλαλῆ μοι ἐπετράπη νὰ τὸν περιποιῶμαι. Καθόλου δὲν τὸν εὔρον τόσον ἀπότομον, καθὼς μοι τὸν περιέγραφον, καὶ — ὅπερ πρὸ πάντων μ' ἐξέπληττεν — οὐδόλως ἦτο ὀργισμένος κατὰ τῆς Ζένης, ἣτις, μολαταῦτα, τὸν κατέστησεν ἀνάπηρον. Ἀπεναντίας, ὠμίλει περὶ αὐτῆς μετὰ μεγάλης ὑπολήψεως καὶ πολλάκις ἐπανελαμβάναν, ὅτι ἂν τὴν ἐγνώριζε πρῖν, ποτὲ δὲν ἠθέλε γίνεαι ἐχθρὸς τῆς.

"Ἐλεγεν ὅτι ἐτιμωρήθη δικαίως, καὶ, κατὰ τὴν ἐνοσίαν αὐτὴν, ἔγραψε ἀήλωσιν πρὸς τὸ δικαστήριον καὶ τοὺς ἐνόρκους. Ἀπὸ αὐτὸν ἔμαθον ὅτι ἀπροσέκτως μετέδωκεν αὐτῇ τοὺς σκοπούς τοῦ πενθεροῦ τῆς, καὶ ὅτι ἀσυστόλως τῇ ἐπρότεινε νὰ διαζευχθῆ εἰκειοθελῶς τὸν Ροβέρτον.

— Ἡ εἰδοῦσα εἰς τὸν πόδα μου σφαῖρα ἦτο ἡ ἀπάντησις, ἣτις μὲ ἤρμοζεν — ἐπέρανε γελῶν τὴν διήγησίν του — καὶ εἶμαι εὐτυχῆς, διότι δὲν μ' ἐφόνευσεν, ὄχι τόσον δι' ἐμὲ, ὅσον δι' αὐτὴν τὴν ἰδίαν, διότι ἠθέλεν ὑποφέρει ἐπιπερισσότερον, ἐνῷ δὲν τὸ ἤξιζεν ἡ ἐξαιρετος αὕτη γυνή.

Νόστιμον, ὡς καὶ αὐτὸ ἐπι τὸ θῦμα νὰ παραλαλῆ ὑπὲρ τῆς Ζένης. Ἡ κεφαλὴ μου ἐταράσσεται. Μεταξὺ λοιπὸν λίαν ἀκατανόητων ἀνθρώπων μ' ἔριψεν ἡ τύχη μου !

*
*

Ἡ ἡμέρα τῆς δίκης ἐφθασε. Μεγάλην δὲ αἰσθησιν ἐπροξένησεν εἰς τὸ κοινόν. Ἡ σύζυγος δικαστοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τοῦ κατηγορουμένου ! Καὶ σοβαρά, ἤσυχος, ἀπόητος ! Ἡρέμα ἤκουσεν αὐτὴ τὴν σύντομον, ἀλλ' εὐκρινῆ κατηγορίαν, ὅπως καὶ τὰ καθέκαστα τῆς ὑποθέσεως.

Οὔτε ἀντίπευ, οὔτε ἔκαμε θόρυβον. Κατὰ τὰ φαινόμενα, μετ' ἀνυπομονησίας ἐπερίμενε τὸ τέλος.

Τὸ τί ἡσθάνομαι, εὐρισκομένη εἰς τὴν πλήρη κόσμου αἴθουσαν, ἀντιμέτωπος πρὸς ἐκείνην, ἣν ἐθεώρουν ὡς φίλην μου, εἶναι ἀπερίγραπτον.

Αὐτὴ ἡ ἰδία μὲ ἠνάγκασε νὰ καταθέσω ἐναντίον τῆς, ὑποδείξασά με ὡς τὸ μόνον ἀμερόληπτον πρόσωπον, τὸ παρευρεθὲν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος. Καταθέσασα, καθ' ὅσον μὲ ἦτο δυνατόν, συντόμως τὴν μαρτυρίαν μου, ἔριψα πλαγίως βλέμμα ἐπ' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὄχρου προσώπου τῆς παρετήρησα καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν ἐκφρασιν εὐχαριστήσεως, ἣτις τόσον μ' ἐπτόησε τότε, τότε δὲ διήγειρεν ἐν ἐμοὶ αἶσθημα ἀποστρεφῆς.

Ἡ μόνη ἐπαχθῆς δι' αὐτὴν στιγμή, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν συζητήσεων, ἦτο ὅτε ὁ σύζυγός τῆς, ὁ ἀρνηθεὶς νὰ μαρτυρήσῃ ὁ,τιδήποτε, ἠναγκάσθη κατ' αἴτησιν τοῦ συνηγόρου τῆς ν' ἀποκριθῆ εἰς τινὰς τυπικὰς ἐρωτήσεις.

Μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἡ Ζένη ἀπέφευγε νὰ βλέπῃ τὸν σύζυγόν τῆς.

Τότε ὁμῶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποφύγῃ τοῦτο.

Πάντες οἱ ἐποπτεύοντες τοὺς συζύγους, τοὺς εὐρισκομένους εἰς ταιαύτην τρομερὰν θέσιν, ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ἡσθάνοντο παράδοξόν τι αἶσθημα.

"Ὅτε ὁ Ροβέρτος Λεύτων ἐστρεψε τὸ ὄμμα πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἣτις ἀπαθῶς παρετήρει πρὸς τὸ μέρος του, ζωηρὸν χρῶμα ἐπεχύθη εἰς τὸ τρομερὰ ἐξημμένον πρόσωπόν του καὶ ὠμοίαζεν ἄνθρωπον θέλοντα νὰ εἴπῃ τι ἀκόμη. Ἀλλὰ τότε τὸ ἀτενὲς βλέμμα τῆς κατηγορουμένης εἴλκυσε πρὸς αὐτὴν τὰ ὄμματα τοῦ Ροβέρτου, τί ὁμῶς ἔλεγεν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔμεινε δι' ἡμᾶς μυστήριον.

Ἐν αὐτοῖς ἤστραπτεν ἀπειρος ἀγάπη, ἄφρονός τις παράκλησις καὶ ὑπόμνησις, οὕτως εἶπεν, πρὸς τὸν Ροβέρτον. Οὗτος δὲ ἀσκαρδαμυκτὴ ἠτένιζε τὴν Ζέννην καὶ τῇ ἀπεκρίνετο διὰ χειρονομίας, εὐγλώττως ἀπεικονίζουσης τὸν φόβον του, τὴν ὀδύνην του, τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ὑπακοήν του.

Μετὰ ταῦτα ὁ Ροβέρτος ἀπεσύρθη, ἀλλὰ πρὶν ἀπέλθῃ ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὡς εἰ ἤθελε νὰ τῇ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ καρδία του ἦτο πλήρης ἀγάπης. Ἴσως ἡ ἰδέα αὐτῆ τὴν ἔκαμε νὰ μειδιάσῃ γοητευτικῶς.

Οἱ ἔνορκοι ἀπεσύρθησαν ὅτε δὲ ἐπέστρεψαν, ἐβασίλευεν ἄρχα σιωπῆ.

Ἡ Ζέννη κατεδικάσθη εἰς ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν.

Ὅτε τὴν ἐπανάγαγον εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ τῇ ἀνέγνωσαν τὴν ἀπόφασιν, ἐρρίγησε καὶ ἐκλονίζετο τσοσῦτον ἰσχυρῶς, ὥστε ὁ συνήγορός της ἔσπευσε νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ. Ὑπολογίσασα δὲ τί τὴν περιέμενε, δάκρυα πικρὰ ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν ὤχρων παρειῶν της.

Τώρα πλέον τὰ πάντα ἐτελείωσαν· κατεδικάσθη, ἐτέθη ὑπὸ κράτησιν.

Ἡ κεφαλὴ της ἐκλινεν ὡσεὶ πιεσθεῖσα ὑπὸ τρομεροῦ βάρους.

B'

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ Ζέννη ἦλθεν εἰς τὸ γειτνιαζόν δωμάτιον διὰ νὰ μὰς ἀποχαιρετίσῃ. Εἰσῆλθε δὲ μετὰ σταθερότητος καὶ ἐπίσης μετὰ σταθερότητος μὰς ἐχαιρέτισε· δὲν ἐπρόφραεν ὅμως λέξι.

Τὴν ἐπλησίασε τότε ὁ σύζυγός μου καὶ χαιρέτισας αὐτὴν ἐδαφιαίως τῇ εἶπε λέξεις τινὰς, ἕνεκα τῶν ὁποίων τὸ πρόσωπόν της ἄπην ἐπορφυρώθη. Ὡς δὲ ἐφαίνετο, αὐτὴ ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ τι. Ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα καὶ τὸν παρετήρησε μὲ βλέμμα πλήρες ἀκατανόητου τρόμου, ἐκείνος δὲ κύψας ἠσπάσθη τὴν χεῖρά της — τὴν χεῖρα ἐκείνην, ἣτις διηύθυνε τὴν θανατηφόρον βολήν. — Τώρα ὅμως ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἠσπάσθη τὴν ἀριστεράν της.

Ἀκουσίως πῶς τὴν ἐπλησίασα καὶ ἐγώ. Ὅ,τι καὶ ἂν ἔπραξε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι μοθητρά γυνή, ἣτις ἐγνώριζε νὰ ἐλκύη πρὸς αὐτὴν πάσας τὰς καρδίας. Καὶ ἐγώ, λοιπόν, τῇ ἔτεινα τὰς χεῖρας καὶ μὲ ὀφθαλμούς δακρυφόρους τὴν ἀπεχαιρέτισα.

Μετὰ τοῦτο ἀπήλθομεν ἕμεινε δὲ αὐτὴ μόνη μετὰ τοῦ συζύγου της. Περὶ τίνος ὠμίλησαν, πῶς ἀπεχωρίσθησαν οὐδεὶς γνωρίζει, εἰμὴ μόνον ὁ θεός.

Ὁ Ροβέρτος ἐξῆλθε, ἐφαίνετο δὲ ὡς ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον κατάρρα ἐπέβάρυνε.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπανάλαβε τὰς ἐργασίας του διὰ πυρετώδους ζέσεως. Ἐφαίνετο ὡς εἰ ἤθελε διὰ φυσικοῦ κημάτου νὰ καταπονήσῃ τὰ ἠθικά του βάσανα.

Ὁ Ράλφ Λεύτων, μολονότι ἀνέλαθεν ἀρκούντως ὥστε νὰ δυναθῇ νὰ ταξιδεύσῃ, παρέμενε μολοντοῦτο πρὸς τῷ ἐξαδέλφῳ του. Ἐγίναν φίλοι, — οἱ παράδοξοι αὐτοὶ ἄνθρωποι!

Ἡμέραν τινὰ, ὁ Ράλφ μὲ παρεκάλεσε νὰ στείλω εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἕνα φάκελλον, ὅπερ καὶ ἐξετέλεσα. Ἐπὶ τοῦ φακέλλου τούτου ἦτο ἡ διευθύνσις τοῦ ἔτι, ἐν τῇ Δυτικῇ Ἀμερικῇ, εἰς τὰ κτήματά του διακείμενος πατρός του Ροβέρτου. Περιεῖχε δὲ — τὸ ἔμαθον ἀπὸ τὸν Ράλφ — ἐκτενεστάτην ἐπιστολήν καὶ τὰ φύλλα τῶν ἐφημερίδων, εἰς τὰ ὁποῖα κατεχωρίσθη ἡ δίκη τῆς Ζέννης.

Μετὰ τινὰ καιρὸν ὁ Ράλφ ἔλαβε τηλεγράμμα, κατόπιν ἐπιστολήν καὶ, μίαν τῶν ἡμερῶν, πρὸ τῆς οἰκίας τῶν Λεύτων ἐσταμάτησε κομψὸν ὄχημα.

Ὁ Ράλφ, χωλαίνων, κατηύθυνθη πρὸς τὸ ὄχημα, ὅπως ὑποδεχθῇ τοὺς νεσελθόντας, καὶ ὠδήγησεν εἰς τὸν κῆτον γέροντα πολὺ διακεκριμένον καὶ γραῖαν κυρίαν. Κατὰ

τὴν ἐπιστροφήν του δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ὁ Ροβέρτος ἐκπληκτός ἐσταμάτησεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κήπου. Ἐπειτα ἔσπευσε πρὸς τὴν σκιάδα, εἰς ἣν ἐκάθητο οἱ ξένοι, καὶ ἀπὸ τὰς διακεκομμένας φράσεις, αἵτινες ἔφθανον μέχρι τῶν ἐμάθωμεν ὅτι ὁ νέος ἐπανεῦρε τοὺς γονεῖς του.

Ἐκεῖ πάντες ἦσαν εὐτυχεῖς. Εἶναι ὅμως δυνατόν νὰ ἐλησμόνησαν ἐκείνην, ἣτις ἦτο φυλακισμένη εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πόλεως;

— Εἶναι πιθανόν νὰ τὴν διαζευχθῇ τὴν αὐτὴν ὥρην;

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην μετὰ θλίψεως ἀπήντησα κατ' ἐμαυτὴν, γεγονυῖα τῇ φωνῇ, καὶ τὴν ψυχὴν μου κατέλαβεν αἴσθημα ἀγανακτήσεως, ὅτε ἀνελογιζόμεν, μετὰ τὰς προῤῥηθείσας πλήρεις εὐτυχίας καὶ εὐθυμίας φράσεις, ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἡ Ζέννη παρεδίδετο, ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, εἰς ἀπεγνωσμένην ἀπελπίσιν. Ὁ σύζυγός μου ὅμως μὴ ἀπήντησε γελῶν:

— Ὅχι, δὲν θὰ τὸ κάμει. Ἀλήθεια, δὲν ἐνόησας τίποτε;

Παρετήρησα ὅτι προφέρων τὰς λέξεις ταύτας δάκρυα ἀνέβλυζον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐναγκαλισθεῖς δὲ ἐμὲ καὶ τὸ τέκνον μὰς, μὲ ἠτένιζε μειδιῶν.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ὄχι, δὲν ἐνόησα τίποτε.

* *

Τὴν ἐπαύριον οἱ γονεῖς τοῦ Ροβέρτου ἐπὶ κλήθον καὶ τὸν ἀπήγαγον μετὰ τοῦ χωλαίνοντος Ράλφ πάντες δὲ ἦσαν σεβαστοί, ὄχι ὅμως καὶ λυπημένοι.

Ὅτε ἀνεχώρουν ἰστάμην πλησίον τοῦ παρθύρου καὶ ἤκουσα τὸν γέροντα νὰ λέγῃ μὲ τὴν βροντώδη φωνὴν του τῷ ἀμαξηλάτῃ πῶς νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ. Δὲν ἐτόλμων νὰ πιστεύσω ὅ,τι ἤκουον, τὸν αἰεταζέ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Ζέννης.

Ἡ Ζέννη εὐρίσκετο εἰς χωριστὸν δωμάτιον. Εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαθέτῃ τὸν καιρὸν της ὅπως ἤθελε καὶ δὲν ἦτο ὑποχρεωσὴ νὰ συμμετέχῃ τῆς κοινωμίας καὶ τῆς τροφῆς τῶν ἄλλων φυλακισμένων. Εἰργάζετο ἀκαταπαύστως, ἀνεγίνωσκε καὶ ἔγραφε μὲ πυρετώδη ζέσιν, καὶ, μολαταῦτα, δὲν κατῶρθου οὐδὲ ἐπὶ μίαν ὥραν νὰ καταβάλλῃ τὸν σάλον τῆς καρδίας της. Τὸ πτωχόν, ἀλλὰ καθαρὸν δωμάτιον, τὴν ἀπλὴν ἀλλὰ καθαρὰν τροφήν, τὴν ἐργασίαν τῆς ἐκλογῆς της, ἔτινα εἶχεν ἡ Ζέννη, θὰ ἐπεθύμουν πολλοὶ ὄντες ἐλεύθεροι, ἐν ὅμως ἐπεθύμει καὶ διὰ τὴν ἔλλειψίν του ἐστέναζε — διὰ τὴν ἐλευθερίαν. — Κατὰ τὰς πρώτας ἐβδομάδας εἰργάζετο δακρύουσα, κατόπιν ἐγένετο ἡσυχωτέρα καὶ ἐπιμελεστέρα, καθότι ἤλπικε νὰ καταπνίξῃ οὕτω τὴν βασανίζουσαν αὐτὴν ἀνίαν, ἕνεκα τῆς στεργήσεως τῆς ἐλευθερίας ἐκείνης, ἣς ἀπολαύει πληρέστατα καὶ ὁ πτωχότερος!

Μόνον ὅτε ἤρχετο ὁ σύζυγός της — ἐγνώριζε δὲ ἀκριβέστατα τὰς σπανίας ὥρας, καθ' ἃς τῷ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ τὴν ἐπισκέπτηται, — μόνον τότε ἠσθάνετο ἀπερίγραπτον χαράν. Διότι ὁ Ροβέρτος ἦτο δι' αὐτὴν ἐλευθερία, εὐτυχία, ζωή.

Σήμερον θὰ ἤρχετο.

Ἰστατο δὲ ἡ Ζέννη εἰς τὸ μικρὸν κηγιαλωτὸν παρθύρον καὶ ἀτενωῶς ἐθεώρει τὸν ἀνέφελον γλαυκὸν οὐρανόν.

Πόσος καιρὸς παρῆλθεν ἀπ' ὅτου ἡ ζωὴ της ἔπαυσε νὰ εἶναι ἀνέφελος; Τῇ ἐφαίνετο ὅτι παρῆλθεν ὀλόκληρος αἰωνιότης καὶ ὅτι ἐπίσης αἰωνιότης παρῆλθεν ἀπ' ὅτου δὲν εἶδεν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐπερίμενε.

— Πῶς νὰ εὐρίσκεται; ἐσκέπτετο. Εἶναι ἀκόμη καθ' ὁδὸν ἢ εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὴν οἰκίαν;

Μὲ πυρετώδη ἀνυπομονήσιν ἀπενίξει πρὸς τὴν θύραν, — τὴν θύραν, ἣν τόσον ἐπαχθῶς εἰσέρχεται τις, ἣτις κλείει τόσον δυνατὰ καὶ τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ περιμένῃ τις πολὺν καιρὸν διὰ νὰ τὴν διαβῇ πάλιν.

Ἀκούσασα τὰ πλησιάζοντα βήματα ἡ Ζέννη γίνεται ὡ-

χροτέρα τοῦ λευκοῦ σαλίου τοῦ καλύπτοντος τὸ παγωμένον σῶμά της.

Μετὰ τὴν χεῖρα συγκρατεῖ τὴν καρδίαν της· πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὰ πάντα περιστρέφονται ὡσεὶ ἀνεμοστρόβιλος. Δὲν χαίρει· τρέμει.

Ἀκούει τὰ βήματα οὐχὶ μόνον τοῦ Ροβέρτου, ἀλλὰ καὶ ἄλλων. Τί τρέχει; Τί τὴν περιμένει;

Κρύπτεται εἰς τὴν γωνίαν· ἐκ τοῦ τρόμου ἡ καρδία της διαρρηγνύεται. Δὲν φαντάζεται ὅτι πλησιάζει ἡ χαρὰ· διότι εἰς τὴν φυλακὴν μανθάνει τις νὰ μὴν ἐλπίζει, ἀλλὰ νὰ φοβῆται.

Ἡ κλειὸς ἠκούσθη στρεφόμενη εἰς τὸ κλεῖθρον. Ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ ἡ δυστυχὴς γυνὴ ῥίπτεται, ἀφήσασα ἀγρίαν φωνὴν ἐνθουσιασμοῦ, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της. Δὲν βλέπει ὅτι καὶ ἄλλοι εὐρίσκονται ἐκεῖ, ὅτι καὶ ἄλλα γυναικεῖα δάκρυα ἐνοῦνται μετὰ τὰ ἰδικά της καὶ ὅτι ὁ ὑπερήφανος γέρον ἐλησμονήσῃ καὶ τὰ πλούτη του καὶ τὸν τίτλον του καὶ τὴν ἀξιοπρέπειάν του. Αἰσθάνεται μόνον ὅτι τὴν ἐναγκαλιζέται ὁ Ροβέρτος καὶ ὅτι εἰς τοὺς γλυκεῖς, ἀλλὰ μελαγχολικοὺς ὀφθαλμοὺς του λάμπει σπινθὴρ εὐτυχίας.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν σφίγγει τις τὴν χεῖρά της, καὶ ἡ αὐτὴ γερωνικὴ μορφή, ἣτις ἄλλοτε τὴν ἐθεώρει μετὰ σαύτην ὑπερήφανον σκληρότητα, τώρα κύπτει πρὸς τὴν χεῖρά της καὶ ἐναποθέτει ἐπ' αὐτῆς φίλημα μεγίστην ἐκφράζον ὑπόληψιν.

— Κόρη μου, λέγει ὁ γέρον μετὰ τρεμοῦσης φωνῆς, ὅλη ἡ ζωὴ μας, εἰς τὸ ἐξῆς, θὰ καθιερωθῇ εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην μας διὰ τὸν ἡρωισμόν σου καὶ ἂν δὲν δύναμαι νὰ δηλώσω εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὅτι ἐδῶ εὐγενὴς γυνὴ ἐξηγόραζε τὸ σφάλμα τοῦ συζύγου της, τουλάχιστον θὰ ἐδώσω ἀφορμὴν νὰ τὸ μάθῃ. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχωμεν ἄλλο νὰ σοὺ προσφέρωμεν, εἰμὴ τὴν ἀγάπην μας καὶ τὴν ἐλευθερίαν σου.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπεμακρύνθη.

Ἡ Ζένη βλέπει μετὰ ἐκπεπληγμένους ὀφθαλμοὺς τὸν ταπεινῶς χαιρετῶντα αὐτὴν Ράλφ καὶ τὸν ἐν στολῇ γέροντα ὑπάλληλον, ὅστις, μετὰ φωνὴν συγκεκνημένην, ἐκπληρῶν ζήρᾶν διατύπωσιν, τῇ ἀγγέλλει ὅτι τῇ ἐδόθη χάρις καὶ ὅτι εἶναι ἐλευθέρη. Εἰς τὸ εὐχάριστον τοῦτο ἄγγελμα λιποθυμεῖ καὶ πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της.

Συνελθούσα αἰσθάνεται αὐτὴν ἐλευθέραν καὶ ἐννοεῖ ὅτι ἀπέκτησεν ἀγάπην ἐφ' ὅλης της τῆς ζωῆς.

Ἡ δὲ εὐρίσκεται εἰς τὸ μικρὸν, ἀλλὰ εὐμαρὲς δωμάτιόν της, τοῦ ὁποίου τὸ παράθυρον εἶναι ἡμιάνοικτον καὶ ἄνευ κιγκλίδων· πλησίον της δὲ ἴσταται ἡ μήτηρ τοῦ συζύγου της — ἀπὸ τοῦδε καὶ ἡ ἰδικὴ της — τῆς ὁποίας αἱ τρέμουσαι γηραιαὶ χεῖρες τὴν σφίγγουν ἰσχυρῶς καὶ δι' ἀγαθοῦ καὶ θεραπευτικοῦ βλέμματος τὴν παρατηρεῖ μετὰ μερίμνης καὶ τρυφερότητος. Ἡ μητρικὴ ἀγάπη θερμῶς εὐγνωμονεῖ δι' ὅ,τι ἐπραξεν ἡ συζυγικὴ.

Ἡ Ζένη αἰσθάνεται ἑαυτὴν ἐντελῶς ὑγιᾶ καὶ γελῶσα ἀναμιμνήσκει τὸ παρελθόν. Τί τάχα ἐκτακτὸν ἐπραξε; Ἐνῶ δὲ ἐγείρει τὴν κεφαλὴν, τὸ βλέμμα της συναντᾷ τὸ κάτοπτρον. Ἰδικόν της εἶναι αὐτὸ τὸ πρόσωπον, τὸ τὸσον ἰσχυρόν, ὡχρόν, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς καταβεβλημένους ἐκ τῆς ἀϋπνίας καὶ τῶν δακρῶν; Καὶ αἴφνης ἀναπολεῖ εἰς τὴν μνήμην της πόσον σκληρῶς ὑπέφερε.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς γηραιᾶς γυναικὸς:

— Τέκνον μου, πῶς ἠδυνήθης νὰ εὕρῃς τόσον ἀνδρίαν, ὥστε νὰ ὑποφέρῃς ἀντ' αὐτοῦ τὴν ποινήν; ἡ καρδία της τῇ ὑπαγορεύει ν' ἀπαντήσῃ:

— Ἠξέυρεις, μῆτερ, ὅτι ὅταν εἶδον τὸν Ράλφ ἐκτάδην, ἐπὶ τῆς χλόης, καὶ τὸν Ροβέρτον μετὰ ὀφθαλμοὺς ἐκφράζοντα παράφροντα τρόμον, πίπτοντα εἰς τοὺς πόδας μου μετὰ λυγ-

μοῦ, ἠσθάνθη ὅτι οὗτος δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ ἀντιβῇ εἰς ὅ,τι τὸν ἐπερίμενε. Ἐνεδύθη τὴν θέσιν του ἀπέσπασα τῆς χειρὸς του τὸ πολὺκροτον, καὶ, κατ' εὐτυχίαν, μετ' εἶδον κρατούσαν αὐτό. Οὕτως ἠδυνήθη νὰ ἀναγκάσω τὸν Ροβέρτον νὰ μετ' ὑπακούσῃ, καὶ νὰ σωθῇ ὅχι μόνον ἡ τιμὴ του, ἀλλὰ καὶ τὸ λογικόν του· καθότι, πίστευσόν με, μῆτερ, δὲν ἠθέλην ὑποφέρει ἀβλαβῶς, ὅ,τι ἐγὼ ὑπέφερα. Μήπως οἱ ἄνδρες γνωρίζουν νὰ ὑποφέρουν;

— Ἀλλὰ γνωρίζουν νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ εὐγνωμονοῦν καθ' ὅλην τὴν τὴν ζωὴν, εἶπεν εἰσελθὼν ὁ Ροβέρτος.

Καὶ ἔπεσε γονυκλινής.

B.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ζ' ἔτους τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ Η' ἔτος. Ἐπίσης παρακαλοῦνται καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος ἔτους νὰ σπεύσωσι πρὸς ἀπότισιν αὐτῆς.

Εἰς τὸ προσεχές

Γεωργίου Πραδέλ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

ΕΚΤΕΝΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1892 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ Σ'

Σύγκειται ἐκ 450 πυκνῶν σελίδων, καλλιτεχνικωτάτων, εἰς 2; εἰκονίζεται ἐν σμικρῇ ἢ φιλολογικῇ καὶ κοινωνικῇ φωτογνώμῃ τοῦ ἔτους. — Κοσμεῖται δι' 60 λαμπρῶν εἰκόνων φωτοτυπικῶν, ἐπιτηδῆς κατασκευασθέντων ἐν Λειψία καὶ Παρισίοις. — Περιέχει ὑπὲρ τὰ 100 ἄρθρα καὶ διατριβὰς, ἀρίστης ἐκλογῆς, ἦτοι: διηγήματα, ἠθρογραφίαι, ποιήσεις, ἱστορικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ διατριβὰς, καλλιτεχνικὰς μελέτας, δραματὰ, διαλογὰς, χαρακτήρας, κοινωνικὰς σελίδας ἐκ τοῦ συγχρόνου βίου, φιλολογικὰ παίγνια, λεπτὰς καὶ φαιδρὰς σατύρας ἐπικαιροῦς, ἐπιγράμματα, σκαλαθύσματα, γλωσσικά, βιογραφικὰς σημειώσεις, ἀνέκδοτα, γελιογραφικὰς παραστάσεις, κλπ. κλπ. — Συνεργᾶται ὑπὲρ τοὺς 50, πάντες σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Ἑλλάδι συγχρόνου λογοτεχνίας. — Περιέχει δ' ἐπὶ πλέον καὶ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ἼΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ τοῦ 1892

ἦτοι λαμπρὰς προσωπογραφίας καὶ βιογραφίας σχετικὰς τῶν διαπρεπεστέρων ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς γράμμασι συγχρότων Ἑλλήνων.

Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου συγκεντρῶνται ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ σπινθηρίζουσα εὐφροσύνη συγχρόνου φιλολογικῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἕλληνες, διερχόμενοι τὰς 450 χαριστάτας σελίδας τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ κ. Σκόκου, ἀνευρίσκουσιν ἐν σμικρῇ τῇ φιλολογικῇ καὶ κοινωνικῇ φωτογνώμῃ τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ:

ΧΑΡΤΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 4 — ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 5

Διὰ τὰς ἐπαρχίας

ΧΑΡΤΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 3, 50 — ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 4, 50.

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων χάριν τῶν ἀπανταχοῦ ἀναγνωστῶν της ἀναδεχέται νὰ ἀποστείλῃ ἀσφαλῶς καὶ ταχέως τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου, εἰς πάντα ἐμβάζοντα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀντίτιμον.